

Sygn. akt IVPa 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Danuta Jarosz-Czarcińska (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Maleszka

SSO Joanna Janiszewska-Ziołek

Protokolant st.sekr.sądowy Irena Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **P. P.**

przeciwko **K. (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O. (...)**

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda P. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu - Wydziału Pracy

z dnia 26 listopada 2015 r. sygn. akt IV P 125/15

I. Oddala apelację.

II. Zasądza od powoda P. P. na rzecz K. (...) Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w O. (...) kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

/-/SSO Joanna Janiszewska-Ziołek /-/SSO Danuta Jarosz-Czarcińska (spr.) /-/SSO Małgorzata Maleszka

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grudziądzu wyrokiem z dnia 26 listopada 2015 r. oddalił powództwo P. P. przeciwko „K. (...) Spółce z o.o. w O. (...) o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Opłatą od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, obciążył Skarb Państwa i nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód zawarł umowę o pracę z pozwanym w dniu 12 sierpnia 2013r na okres do dnia 30 września 2014r w charakterze kasjera z miejscem świadczenia pracy przy ul. (...) w G.. Następnie powód w dniu 28 lutego 2014r przyjął obowiązki pełnienia funkcji „Zarządcy Filii w G.” na okres do dnia 31 maja 2014r. Kolejną umową z dnia 30 września 2014r powód ustalił warunki zatrudnienia na okres do dnia 31 października 2017r w charakterze handlowiec kasjer z miejscem świadczenia pracy przy ul. (...) w G.. Pismem z dnia 1 czerwca 2014r z dniem 1 czerwca 2014r powierzono powodowi pełnienie dodatkowych obowiązków pracowniczych tj. pełnienie funkcji zarządcy filii w G. do dnia 31 marca 2015r. W dniu 9 kwietnia 2015r powód nie stawił się do pracy informując wcześniej pracownika świadka J. Ś. (1) o swojej nieobecności. Powód przyjechał do Filii przy ul. (...) w G. na telefoniczne wezwanie dokonane

przez świadka K. M. (1). Wraz ze świadkiem K. M. (1) do Filii w G. przyjechał świadek M. W. (1). Świadkowie K. M. (1) i M. W. (1) wręczyli powodowi oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę. Tego samego dnia powód na polecenie przełożonych uzupełnił brak kasowy na kwotę 3.000 zł oraz wystawił na swoje nazwisko fakturę dotyczącą pobranych wcześniej materiałów. Powód został zwolniony z obowiązku świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków tj. K. M. (1), M. W. (1), J. Ś. (1), D. B. (1), J. B. (1), P. W. (1), Z. A. (1), M. T. (1), W. K. (1) i zeznań stron. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków i stron. Co do przedłożonych dokumentów w tym także akt osobowych nie było wątpliwości co do ich wiarygodności.

O ile stan faktyczny między stronami był bezsporny, to należało ocenić i wywieść określone skutki prawne z nieobecności powoda w dniu 9 kwietnia 2015r i dokonać oceny wniosku urlopowego z dnia 8 kwietnia 2015r dotyczące urlopu wypoczynkowego w dniach od 9-10 kwietnia 2015r. Od powyższej okoliczności Sąd rozpoczyna swoje rozważania. Powód nie stawiał się do pracy w Filii w G. przy ul. (...) o czym uprzedził pracownika podległego J. Ś. (1). Świadek J. Ś. (1) potwierdził, że powód poinformował go o swojej nieobecności w pracy przewidzianej na dzień 9 kwietnia 2015r. Natomiast świadek J. Ś. (1) nie potwierdził, aby w dniu 9 kwietnia 2015r powód informował go, iż zamierza korzystać z urlopu wypoczynkowego. Świadkowi nie było wiadomo, czy powód wysłał wniosek urlopowy do pozwanego. Nieobecność powoda w dniu 9 kwietnia 2015r potwierdzili także inni pracownicy tj. D. B. (1), J. B. (1) oraz świadek W. K. (1).

Pracownik ma prawo do skorzystania z urlopu wypoczynkowego jednakże może to nastąpić wyłącznie za zgodą pracodawcy. Dotyczy to każdego rodzaju urlopu wypoczynkowego w tym również urlopu na żądanie pracownika. Powód w ustalonym stanie faktycznym wypełnił wniosek urlopowy ze wskazaniem daty wypełnienia 8 kwietnia 2015r i wskazaniem dni urlopu 9-10 kwietnia 2015r. Wniosek został podpisany przez powoda. Na wniosku nie ma adnotacji pozwanego. Świadek M. T. (1) - pracownik pozwanego zatrudniona w O. (...) potwierdziła, że u pozwanego obowiązują ogólne zasady co do wypełniania wniosków urlopowych. Świadek wskazywała również, że jest możliwość wysłania wniosku urlopowego e-mailem. Świadek potwierdziła, że wniosek urlopowy powoda z dnia 8 kwietnia 2015r dotarł do niej drogą wewnętrzną 13 kwietnia 2015r. Bezpośredni przełożeni powoda świadek K. M. (1), któremu powód podlegał bezpośrednio nie potwierdził, aby miał informacje od powoda, że ten korzysta z urlopu wypoczynkowego. Świadkowi nic nie było wiadomo o urlopie wypoczynkowym powoda. Z kolei świadek miał informacje od świadka M. T. (1), że wniosek urlopowy powoda dotarł do pozwanego 3-4 dni po fakcie. Podobnie potwierdził świadek M. W. (1) zajmujący stanowisko dyrektora handlowego, który również nie miał informacji o wykorzystywaniu przez powoda urlopu wypoczynkowego. Także pozwany W. K. (1) jednoznacznie oświadczył, że nie wyraził zgody powodowi na korzystanie z urlopu wypoczynkowego w dniach 9 - 10 kwietnia 2015r. Zeznania pozwanego w tym zakresie były jednoznaczne. Reasumując należy stwierdzić, że prawo do urlopu nie oznacza, że pracownik może udzielić tego urlopu sobie sam. Pracownik jedynie zgłasza zamiar wykorzystania urlopu tj. wnioskuje o jego udzielenie. Te zasady dotyczą także urlopu wypoczynkowego udzielonego na tzw. żądanie. Zawsze urlopu udziela pracodawca. Z urlopu wypoczynkowego pracownik może skorzystać dopiero wówczas gdy urlop ten zostanie mu udzielony. Dopóki nie nastąpi udzielenie urlopu przez pracodawcę, pracownik nie może rozpocząć korzystania z urlopu. Pracownik ma każdorazowo obowiązek uzyskania uprzedniej zgody pracodawcy na wykorzystanie urlopu w określonym terminie. Nawet ustalenie terminu urlopu w planie urlopów lub w trybie indywidualnym nie jest równoznaczne z wyrażeniem takiej zgody przez pracodawcę. Do rozpoczęcia urlopu nie upoważnia pracownika samo złożenie wniosku o urlop (wyrok SN z dnia 16 grudnia 2008 I PK 88/08 OSNP 2010 nr 11, 12 poz. 137). Powód nie otrzymał na piśmie zgody na urlop, nie kontaktował się z działem kadr, jak również nie uzyskał ustnej zgody na korzystanie z urlopu wypoczynkowego w dniach od 9-10 kwietnia 2015r. Zarówno pozwany jak i bezpośredni przełożony powoda K. M. (1) nie potwierdzili, że wyrażali zgodę na urlop wypoczynkowy powoda w dniach 9 - 10 kwietnia 2015r, jak również nie mieli wiedzy, że powód z takiego urlopu korzysta. Świadek M. T. (1) podnosiła, że istniała możliwość przesłania wniosku urlopowego drogą e-mailową. Natomiast na piśmie wniosek urlopowy otrzymała w dniu 13 kwietnia 2015r. Pozwany co Sąd powtórzy nie potwierdził, że wyrażał zgodę na urlop powoda w spornych dniach. Ta ocena zdarzeń ma istotne znaczenie ponieważ przy przyjęciu, że w dniu 9 kwietnia 2015r powód nie korzystał z urlopu wypoczynkowego, to dokonane tego dnia wypowiedzenie umowy o pracę wywołuje skutki prawne.

Sąd uwzględnił zeznania świadków P. W. (1), Z. A. (1), które wskazywały na nieobecność powoda w pracy w dniu 9 kwietnia, ale o urlopie wypoczynkowym powoda wiedziały wyłącznie z relacji powoda. Także wpis w liście obecności za miesiąc kwiecień 2015r nie może stanowić dowodu na potwierdzenie udzielenia urlopu przez pozwanego, albowiem powód miał dostęp do listy obecności co najmniej do dnia 9 kwietnia 2015r. Powyższe okoliczności nie pozwalały na jednoznaczne przyjęcie za prawdziwe zeznań powoda, że w dniu 9 kwietnia 2015r został udzielony powodowi urlop wypoczynkowy. Zdaniem Sądu twierdzenia powoda o prowadzonych rozmowach co do zawarcia umowy agencyjnej nie mają wpływu na ocenę stanu faktycznego i prawnego niniejszej sprawy. Powód w trakcie obecności w dniu 9 kwietnia 2015r na terenie sklepu pozwanego w G. nie mówił zarówno swoim przełożonym jak i współpracownikom, że korzysta z urlopu wypoczynkowego. Należy zauważyć, że powód po przyjeździe przełożonych w dniu 9 kwietnia opuścił sklep, ponieważ przywiózł pieniądze brakujące w kasie. Dlatego Sąd uznał, że powód nie uzyskał na piśmie jak również ustnej zgody na korzystanie z urlopu wypoczynkowego w dniach 9 i 10 kwietnia 2015r. Powód wiedząc, że składa wniosek drogą wewnętrzną nie potwierdził w żaden sposób, że wniosek o urlop wypoczynkowy dotarł do pozwanego. Podkreślić należy, że został on złożony „z dnia na dzień”, tym bardziej powód winien dochować należytej staranności w tym zakresie. Pozwany złożył oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę ze skutkiem na dzień 30 kwietnia 2015r. Zwolnił powoda z obowiązku świadczenia pracy. W tym zakresie pozwany pod względem formalnym nie uchybił art. 33 k.p. Powód w pozwie oprócz naruszenia art. 41 k.p. nie wskazywał na inne naruszenia dotyczące wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd nie uwzględnił roszczenia powoda. Sąd nie obciążył powoda kosztami procesu pozwanej na podstawie art. 102 k.p.c. uznając, że powód nie pozostaje w zatrudnieniu, mógł być subiektywnie przekonany o zasadności swojego żądania w zaistniałym stanie faktycznym i dlatego Sąd uznał, że powód nie powinien ponosić kosztów w tym zakresie.

W apelacji od powyższego wyroku pełnomocnik powoda zarzucał wyrokowi pierwszej instancji:

- obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 167 kp poprzez jego niezastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, iż powód nieskutecznie zgłosił pracodawcy urlop w dniu 9 kwietnia 2015 r.,

- 41 KP poprzez przyjęcie, iż pozwany nie wypowiedział z powodem umowy w czasie jego usprawiedliwionej nieobecności;

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy:

-art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 233 § 1 kpc poprzez przyznanie wiarygodności i mocy dowodowej wyjaśnieniom pozwanego w pełnym zakresie pomimo, iż pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym oraz przedłożoną dokumentacją w zakresie w jakim wskazywał iż powód nie uzgadniał z nim urlopu wypoczynkowego w dnia 9-10 kwietnia 2015 r.;

-art 233 kpc poprzez zupełnie dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzącego do ustaleń sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez uznanie iż powód nie zgłosił skutecznie żądania udzielenia urlopu i urlop ten nie został mu przez pracodawcę udzielony choć okoliczności jego udzielenia wskazywane przez powoda korespondujących z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, za wyjątkiem całkowicie oderwanych od pozostałych dowodów wyjaśnień pozwanego;

-art 233 kpc w zw. z art 6 kc poprzez uznanie iż powód wypisał na liście obecności urlop już po otrzymaniu wypowiedzenia mimo iż nie posiadał kluczy do filii, w przedłożonej przez niego wersji znajdującej się dalsze wpisy pracowników, a wykreślenie powoda obejmowało okres od 11 kwietnia 2015 r., pozwany zaś nie udowodnił swoich twierdzeń w zakresie możliwości dostępu przez powoda do list i co wniosków urlopowych i wewnętrznego transportu firmy.

W oparciu o powyższe zarzuty na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji poprzez zasądzenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za I instancję oraz za II instancję według norm przepisanych lub według zestawienia kosztów jeżeli takowe zostanie przedłożone do chwili zamknięcia rozprawy;

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego postanowienia w w/wym. części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu za II instancje według norm prawem przepisanych lub zgodnie z zestawieniem kosztów przedłożonym na rozprawie, jeżeli zestawienie takie zostanie złożone.

Pozwana reprezentowana przez pełnomocnika procesowego na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 4 marca 2016 r. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja strony powodowej jest bezzasadna i jako taka winna ulec w całości oddaleniu. Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób ustalił stan faktyczny, jaki wystąpił w niniejszej sprawie, wyciągając z niego zasadne wnioski prawne. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, czyniąc je własnymi.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Rejonowy nie dokonał ustaleń faktycznych w sposób sprzeczny z treścią zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego. Sformułowanie użyte przez skarżącą apelacji wskazuje, że apelująca wytyka Sądowi Rejonowemu naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Zasada ta jest jedną z naczelnych reguł postępowania cywilnego w polskim porządku prawnym i wynika z przepisu art. 233§1 kpc. Zgodnie z tym przepisem - Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie sądowym, jak również w doktrynie prawa wielokrotnie podkreślano, iż swobodna ocena dowodów nie może być równoznaczna z ich dowolną oceną, tj. taką, która nie znajduje oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy lub jest nielogiczna albo też sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego (patrz np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 29 lipca 1998 r., sygn. akt: II UKN 151/98 (OSNAPiUS z 1999 r., z. 15, poz. 492); 4 lutego 1999 r., sygn. akt: II UKN 459/98 (OSNAPiUS z 2000 r., z. 6, poz. 252); 23 marca 1999 r., sygn. akt: II UKN 543/98 (OSNAPiUS z 2000 r., z. 11, poz. 433); 24 marca 1999 r., sygn. akt: I PKN 632/98 (OSNAPiUS z 2000 r., z. 10, poz. 382); 10 czerwca 1999 r., sygn. akt: II UKN 685/98 (OSNAPiUS z 2000 r., z. 17, poz. 655); 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt: II UKN 76/99 (OSNAPiUS z 2000 r., z. 19, poz. 732); 10 listopada 1909 sygn. akt: I PKN 361799 (OSNAPiUS z 2001 r., z. 7, poz. 216) czy 19 czerwca 2001 r., sygn. akt: II UKN 423/00 (OSNP z 2003 r., z. 5, poz. 137). Strona zarzucająca Sądowi naruszenie przepisu art. 233 §1 kpc musi wykazać, iż ocena dowodów dokonana przez ów Sąd była sprzeczna z określonymi regułami logiki lub też zasadami doświadczenia życiowego względnie, iż Sąd niedostatecznie "wyjaśnił sprzeczności, jakie zaistniały np. w zeznaniach świadków czy opiniach biegłych. Uzasadnieniem zarzutu naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może być samo przekonanie strony o innej niż to przyjął Sąd - wadze (znaczeniu) poszczególnych dowodów przeprowadzonych w danej sprawie ani też odmienna ocena dowodów przez stronę od tej przyjętej przez Sąd (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia: 21 marca 2006 r., sygn. akt: I ACa 1116/05, LEX nr 194518; 27 kwietnia 2006 r., sygn. akt: I ACa 1303/05, LEX nr 214251; 7 czerwca 2000 r., sygn. akt: I ACa 1407/05, LEX nr 278415). Przyjęcie odmiennego stanowiska byłoby nieracjonalne, gdyż prowadziłyby de facto do sytuacji, w której Sądowi niższej instancji można byłoby skutecznie postawić zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w każdym przypadku, kiedy tylko strona prezentowałaby odmienne przekonanie co do znaczenia zgromadzonych dowodów niż Sąd, który orzekał w sprawie (co w praktyce ma miejsce prawie zawsze, gdy dana strona wyraża niezadowolnienie z wydanego orzeczenia). Reasumując powyższe rozważania należy podkreślić, iż naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie można upatrywać w takiej ocenie materiału dowodowego, która jest logiczna, zgodna ze wskazaniami doświadczenia życiowego oraz dokonana w sposób wszechstronny.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy trzeba stwierdzić, iż Sąd Rejonowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez ten Sąd była logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wszechstronna. Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął, że w dacie wręczenia powodowi pisma zawierającego, oświadczenie woli pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę P. P. nie podlegał ochronie przed wypowiedzeniem umowy o pracę – na mocy przepisu art. 41 kp, który stanowi, że pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, który legł u podstaw rozstrzygnięcia niniejszego sporu przez Sąd Rejonowy, w dacie otrzymania oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę powód nie pozostawał na urlopie tj. od 9 do 10 kwietnia 2015 r.

W dniu 9 kwietnia 2015 r. kiedy do miejsca pracy powoda przyjechali K. M. (1) i M. W. (1) powoda nie było w miejscu pracy. O fakcie nieobecności w pracy w dniu 9 kwietnia 2015 r. powód poinformował wcześniej swego zastępcę – świadka J. Ś. (1), który był zobowiązany do otwarcia w tym dniu sklepu za powoda. Świadek zeznał, że „powód nie musiałby takiej informacji, że jest na urlopie, przekazywać. Ja miałem tego dnia pojawić się na godzinę 8.00, ponieważ powód oświadczył, że będzie miał wolne. Od powoda wiedziałem dzień wcześniej, że powód następnego dnia nie stawi się, bo ma dzień wolny. Ja stawiałem się na godz. 8.00. Oddział jest czynny od 8.00 do 18.00 (...). Przypuszczam, że powód nie chciał stawić się do pracy 9 kwietnia 2015 r. i powiedział, że bierze wolne – to dotyczyło 9 kwietnia 2015 r. Nie wiem czy powód wysłał wniosek urlopowy”. Na telefoniczne wezwanie w dniu 9 kwietnia 2015 r. powód przyjechał do miejsca pracy. Wypowiedzenie powodowi wręczał K. M. (1) i M. W. (1).

Powód w czasie wręczenia wypowiedzenia nie poinformował osób wręczających, że przebywa na urlopie wypoczynkowym. Nikt też z pracowników pozwanego nie wiedział, że powód w dniach od 9 do 10 kwietnia 2015 r. wykorzystuje urlop wypoczynkowy.

Powód ani telefonicznie, ani za pośrednictwem poczty elektronicznej, ani pisemnie nie zwracał się do przełożonych ani pracownika kadr, czy prezesa o udzielenie w tych dniach urlopu.

Okoliczności te potwierdzili przesłuchani świadkowie K. M., M. W., M. T. i prezes pozwanej.

Również nie można uznać, że św. (...)potwierdził, że powód miał udzielony urlop w dniach od 9 do 10 kwietnia 2015 r. Świadek (...)wiedział, że powoda miało nie być w pracy 9 kwietnia 2015 r. bo miał wolne ale kto i kiedy i w jakim celu zwolnił powoda z pracy w tym dniu to już świadkowi nie było wiadomo.

Pisemny wniosek o urlop wystawiony przez powoda w dniu 8 kwietnia 2015 r. dotarł do kadr dopiero 13 kwietnia 2015 r. Gdyby w dniu 9 kwietnia 2015 r. w dacie wręczenia wypowiedzenia powód wniosek ten miał wypisany i udzieloną zgodę – (w jakiegokolwiek formie) – to powinien przede wszystkim poinformować o tym osoby wręczające wypowiedzenie.

Brak takiego oświadczenia w świetle zebranego materiału dowodowego, z którego wynika, że przed 9 kwietnia 2015 r. powód nie zwracał się w żadnej formie o udzielenie mu urlopu od 9 do 10 kwietnia 2015 r. rodzi uzasadnione podejrzenie, że wniosek taki został sporządzony po fakcie wręczenia wypowiedzenia.

Okoliczność, że Sąd wyciągnął na podstawie zeznań świadków obiektywne wnioski w przedmiocie braku udzielenia powodowi urlopu wypoczynkowego od 9 do 10 kwietnia 2015 r. nie narusza art. 233 kpc. Nie jest też sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym tj. z oceną zeznań pozostałych świadków jak i z dokumentami w szczególności z pisemnym wnioskiem o udzielenie urlopu, którego przed 13 kwietnia 2015 r. nikt nie widział i nie akceptował w żadnej formie.

Z powyższym zarzutem apelujący połączył zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc poprzez przyznanie wiarygodności i mocy dowodowej wyjaśnieniom pozwanego w pełnym zakresie mimo, że pozostają sprzeczności z pozostałym materiałem

dowodowym i przedłożoną dokumentacją w zakresie w jakim wskazywał, iż powód nie uwzględnił z nim urlopu wypoczynkowego.

Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach odniósł się do faktów, które uznał za udowodnione, dowodów na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, w tym w zakwestionowanym zakresie, omówionym wyżej przez Sąd Okręgowy.

Rozważania Sądu Rejonowego są czytelne i w pełni poddają się ocenie instancyjnej. Uzasadnienie sporządzone w tym zakresie odpowiadało stawianym mu wymaganiom.

W świetle stanu faktycznego sprawy – ustalonych realiów udzielania urlopu u pozwanej – nie znajduje uzasadnienia również zarzut naruszenia art. 167 kp. Z treści tego przepisu wynika, że pracodawca może odwołać pracownika z urlopu tylko wówczas, gdy jego obecność w zakładzie wymagają okoliczności nieprzewidziane w chwili rozpoczynania urlopu. Pracodawca jest zobowiązany pokryć koszty poniesione przez pracownika w bezpośrednim związku z odwołaniem go z urlopu.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że z faktu, że powoda w dniu 9 kwietnia 2015 r. miało nie być w pracy w żaden sposób nie można wywodzić, że udzielono mu na ten dzień urlopu wypoczynkowego. Odwołać zaś z urlopu można pracownika, któremu wcześniej udzielono urlopu wypoczynkowego i który już wykorzystywał ten udzielony urlop. Powodowi nie udzielono na ten i na następny dzień urlopu wypoczynkowego dlatego telefonicznie wezwanie go aby był w pracy nie stanowi odwołania go z urlopu. Tym samym nie należy mylić kosztów poniesionych z odwołaniem pracownika z urlopu z żądaniem odszkodowania za naruszenie art.41 kp.

Reasumując z uwagi na poczynione wyżej rozważania Sąd Okręgowy uznał wyrok Sądu I instancji w zakresie poddanym kontroli instancyjnej za słuszny i zgodny ze stanem prawnym. Prawidłowo ustalony stan faktyczny i trafna ocena materiału dowodowego skutkowałą właściwym zastosowaniem w sprawie przepisów prawa materialnego.

Podniesione przez powoda argumenty przeciwne, nie były wystarczające do podważenia ustaleń Sądu Rejonowego.

Z tego względu Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli art. 98 kpc w zw. z § 9 ust 1 pkt 1 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

/-/SSO Joanna Janiszewska-Ziołek /-/SSO Danuta Jarosz-Czarcińska (spr.) /-/SSO Małgorzata Maleszka